

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **GasNet, s. r. o.**
IČO: 27295567
sídlem Klíšská 940/96, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátkou JUDr. Veronikou Lukešovou
sídlem K novému sídlišti 200/12, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **České přístavy, a. s.**
IČO: 45274592
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2023, č. j. 097258/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2023, č. j. 097258/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 19 456 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně JUDr. Veroniky Lukešové, advokátky.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Na základě žádosti žalobce vydal Městský úřad Mělník, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), územní rozhodnutí ze dne 29. 6. 2021, č. j. Výst. 2058/21/Tě (dále jen „**územní rozhodnutí**“), jímž bylo rozhodnuto o umístění liniové stavby plynovou *REKO VTL DN 150 Mělník – most* (dále též „plynovod“), a to na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. Mělník a na pozemcích parc. č. XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM v k. ú. Brozánky. Platnost územního rozhodnutí byla ve smyslu § 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stanovena na 2 roky.
2. Vlastníkem pozemku parc. č. XA v k. ú. Mělník (dále jen „**dotčený pozemek**“) je osoba zúčastněná na řízení (dále jen „osoba zúčastněná“), která však nebyla přibrána jako účastník územního řízení o umístění plynovodu.
3. Žalobce poté vyjednával s osobou zúčastněnou za účelem zřízení věcného břemene k umístění plynovodu na dotčeném pozemku, dohody se však dosáhnout nepodařilo. Stavební úřad mezitím zjistil své pochybení, že v době územního řízení nejednal s osobou zúčastněnou jako s účastníkem. V reakci na toto zjištění svolal ústní jednání, k němuž přizval žalobce, osobu zúčastněnou a jejich zástupce, aby se s nimi pokusil daný problém vyřešit. Toto jednání proběhlo dne 27. 10. 2022 a bylo při něm mj. dohodnuto, že žalobce doručí osobě zúčastněné podrobnější informace ohledně technického řešení, problematiky ochranných a bezpečnostních pásem a technických požadavků na umístění plynovodu. Ani po tomto jednání však mezi žalobcem a osobou zúčastněnou nedošlo k žádné dohodě ohledně soukromoprávního titulu k dotčenému pozemku. Jelikož se současně se blížilo uplynutí doby platnosti územního rozhodnutí, podal žalobce dne 10. 2. 2023 žádost o její prodloužení.
4. Stavební úřad žádosti žalobce vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 10. 5. 2023, č. j. MUME-3696/VYS/23/HETE (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), prodloužil platnost územního rozhodnutí, a to do 3 let ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad vyšel z úvahy, že mezi žalobcem a osobou zúčastněnou sice dosud nedošlo k dohodě o umístění plynovodu na dotčeném pozemku, nicméně plynovod je energetickou stavbou zřizovanou ve veřejném zájmu, ke které je možno v případě nedosažení dohody s vlastníkem podle § 58 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) zřídit věcné břemeno v rámci vyvlastňovacího řízení, jsou-li současně splněny další podmínky dle zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“). V této souvislosti vzal též v úvahu nutnost zajistit dodávky energií, dřívější ohrožení mostního plynovodu v důsledku záplav, i způsob žalobcem navržené realizace a jím vynaložené náklady. Současně vzal v potaz, že ostatní předpoklady, za kterých bylo územní rozhodnutí vydáno, zůstaly nezměněny, a že byla prodloužena platnost závazných stanovisek vydaných dotčenými orgány. Souhrn těchto skutečností stavební úřad vyhodnotil jako relevantní důvod pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala osoba zúčastněná odvolání, v němž namítala, že v původním územním řízení byla opomenuta jako účastník, v důsledku čehož je územní

rozhodnutí stiženo podstatnou vadou, a proto nebylo možno rozhodnout o prodloužení jeho platnosti. Současně namítala, že žádost žalobce o prodloužení platnosti nebyla dostatečně odůvodněna.

6. Žalovaný odvolání osoby zúčastněné vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 20. 7. 2023, č. j. 097258/2023/KUSK (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), zrušil prvostupňové rozhodnutí a současně rozhodl o zastavení řízení. Vyšel z úvahy, že osoba zúčastněná skutečně byla jako účastník územního řízení opomenuta, a jelikož jí nebylo doručeno územní rozhodnutí, nemohlo ani nabýt právní moci, a proto bylo zcela bezpředmětné rozhodovat o prodloužení jeho platnosti. V této souvislosti žalovaný připomněl závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25, podle něhož je správné vymezení okruhu účastníků jednou z esenciálních náležitostí pro řádný průběh správního řízení a neoznámení rozhodnutí lze považovat je jednu z nejzávažnějších procesních vad. Rovněž připomněl závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118 (dále jen „RS NSS 2 As 25/2007“), podle něhož nemůže pouhé plynutí času přivodit účinky rozhodnutí orgánu veřejné moci vůči tomu, kdo nemohl vykonávat práva účastníka řízení a bránit se proti takovému rozhodnutí řádnými opravnými prostředky. S poukazem na tyto judikatorní závěry vyslovil žalovaný právní názor, že neoznámení územního rozhodnutí osobě zúčastněné mělo za následek, že se proti němu může stále bránit odvoláním.
7. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah žaloby

8. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by územní rozhodnutí dosud nenabylo právní moci. Nerozporuje, že osoba zúčastněná měla být podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona účastníkem územního řízení, tudíž jí ve spojení s § 87 odst. 1 věty čtvrté téhož zákona svědčilo postavení hlavního účastníka ve smyslu § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto jí mělo být oznámeno územní rozhodnutí. Zároveň však připomíná důsledky tzv. „fikce oznámení“ ve smyslu § 84 odst. 2 správního řádu, podle něhož se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat účastník, který se s ním prokazatelně seznámil, neboť na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil s chybějícím poučením, a v takovém případě lze podle § 83 odst. 2 správního řádu podat odvolání nejpozději do 90 dnů o dne oznámení. Taková situace však nastala i v případě osoby zúčastněné, která se o vydání územního rozhodnutí musela dozvědět již na základě e-mailové korespondence ze dne 6. 5. 2022 a ze dne 2. 9. 2022, v nichž bylo právě o obsahu územního rozhodnutí komunikováno, o čemž vypovídá i navazující dopis osoby zúčastněné ze dne 15. 9. 2022. Nejpozději se však osoba zúčastněná musela seznámit s obsahem územního rozhodnutí při ústním jednání konaném dne 27. 10. 2022 u stavebního úřadu, jak je zaznamenáno v příslušném protokolu, z něhož mj. plyne, že došlo k dohodě mezi žalobcem a osobou zúčastněnou o tom, že jí žalobce doručí *informace týkající se technického řešení, problematiky ochranných a bezpečnostních pásem a informace týkající se technických požadavků na umístování zařízení*. Z toho a contrario vyplývá, že osoba zúčastněná byla s obsahem územního rozhodnutí seznámena, neboť nepožadovala, aby jí bylo zvlášť doručeno. Nejpozději k datu 27. 10. 2022 tudíž nastala fikce oznámení a při aplikaci § 84 odst. 2 správního řádu by lhůta k podání odvolání uplynula nejpozději 25. 1. 2023. K podpoře názoru, že po uplynutí této náhradní lhůty již nedochází

ke zvrácení právní moci a dostává přednost právní jistota, žalobce odkazuje na závěry rozsudků NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017 – 83, odst. [11], a ze dne 24. 9. 2018, č. j. 8 As 66/2017 – 36, odst. [17]. Naopak nelze souhlasit s aplikovatelností rozsudku RS NSS 2 As 25/2007, na který je odkazováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť závěry odkazovaného rozsudku se vztahují k předchozí právní úpravě v režimu zákona č. 71/1961 Sb., o správním řízení (správní řád), účinného do 31. 12. 2005 (dále jen „zákon 71/1961“ či „starý správní řád“), který však neobsahoval ekvivalent současného § 84 správního řádu. S ohledem na uvedené je žalobce přesvědčen, že žalovaný nesprávně posoudil okamžik nabytí – resp. nenabytí – právní moci územního rozhodnutí, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný navíc zasáhl do právní jistoty žalobce a ostatních účastníků původního územního řízení tím, že stavebnímu úřadu uložil doručit územní rozhodnutí osobě zúčastněné a umožnit jí podat proti němu odvolání, třebaže lhůta k tomu již marně uplynula.

9. Žalobce dále namítá, že žalovaný nad rámec posuzoval i otázku zákonnosti vlastního územního rozhodnutí, předmětem řízení však byla pouze otázka prodloužení jeho platnosti. Řízení o prodloužení platnosti totiž nepředstavuje nové územní řízení, proto se v něm nezkoumají v něm otázky, o kterých stavební úřad již v minulosti rozhodl při umisťování stavby do území. K podpoře tohoto názoru žalobce poukazuje jednak na odbornou literaturu, ale především na judikaturu (konkrétně rozsudky NSS ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017 – 28, ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 11/2014 – 43 či ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 113/2020 – 23), podle které lze nad rámec důvodů uvedených v žádosti o prodloužení doby platnosti posuzovat jen to, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily natolik podstatně, že jim původní územní rozhodnutí neodpovídá. Takto však žalovaný nepostupoval, svůj přezkum omezil pouze na strohé posouzení nabytí právní moci územního rozhodnutí, čímž se však vůbec zabývat neměl, neboť to v daném řízení nebylo předmětem přezkumu. I z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že s ohledem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu bylo v daném případě nutno zohlednit i okolnosti, za nichž bylo projednáváno a vydáno územní rozhodnutí. Není možné opomenout tak zásadní chybu, jakou je opomenutí vlastníka pozemku dotčeného navrhovanou stavbou. Stavební úřad přitom s osobou zúčastněnou v průběhu územního řízení nejednal, čímž jí neumožnil se probíhajícího řízení zúčastnit a podat v něm námitky. Nebyl-li některý z účastníků územního řízení vyrozuměn o jeho zahájení, pak rozhodnutí v tomto řízení vydané nikdy nemohlo nabýt právní moci, navíc ani nebyla splněna podmínka doručení všem účastníkům řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Nenabylo-li územní rozhodnutí nikdy právní moci, bylo bezpředmětné projednávat žádost o prodloužení jeho platnosti. K podpoře tohoto závěru žalovaný odkazuje na judikaturu uváděnou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný dále připomíná, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podala osoba zúčastněná a žalobce se k odvolání vyjádřil, aniž by přitom uplatňoval nějaké právní skutečnosti týkající se § 84 odst. 1 a 2 správního řádu, jeho vyjádření se týkalo jen důvodů, kvůli kterým nemohl přistoupit k realizaci stavby povolené územním rozhodnutím.
12. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by ústní jednání u stavebního úřadu dne 27. 10. 2022 mohlo na straně osoby zúčastněné vyvolat účinky seznámení se s obsahem územního

rozhodnutí. Při tomto ústním jednání bylo pouze zaměstnankyním osoby zúčastněné (paní L.P. a paní Mgr. N. V.) oznámeno, že došlo k vydání územního rozhodnutí, to však nijak nedokládá, že by toto rozhodnutí bylo osobě zúčastněné řádně doručeno, neboť z ničeho nevyplývá, že by zmiňované pracovnice byly oprávněny za svého zaměstnavatele přebírat písemnosti, které mu měly být doručovány z titulu jeho účastnictví ve správním řízení. Nelze proto přistoupit na tvrzení žalobce, že by osobě zúčastněné nejpozději k datu 25. 1. 2023 uplynula lhůta k podání odvolání. Proto žalovaný trvá na názoru, že územní rozhodnutí je nejprve třeba řádně doručit osobě zúčastněné coby hlavnímu účastníku řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu, do té doby územní rozhodnutí nenabylo právní moci a je předčasné rozhodovat o prodloužení jeho platnosti. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné

13. Osoba zúčastněná předně namítá opožděnost žaloby, neboť v daném případě se užíje zvláštní úprava dle § 2 odst. 2 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“), podle níž činí délka lhůty pro podání žaloby jeden měsíc od oznámení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k jeho dataci osoba zúčastněná pochybuje o včasnosti podané žaloby a primárně navrhuje její odmítnutí pro opožděnost.
14. Osoba zúčastněná dále nesouhlasí ani s věcnými důvody žaloby a navrhuje její zamítnutí.
15. Předně rozporuje, že by byla s územním rozhodnutím vůbec seznámena. Podle § 84 odst. 2 správního řádu totiž nepostačuje pouze *srozumění* s doručovanou písemností, jak předpokládá žalobce, nýbrž to, aby se s ní adresát *prokazatelně seznámil*. Z žalobcem tvrzených skutečností však vyplývá nanejvýš to, že se osoba zúčastněná pouze *dozvěděla o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí*, nikoliv že by se s nimi *prokazatelně seznámila*. Prokazatelné seznámení neplyne ani z žalobcem předkládaným e-mailům ze dne 6. 5. 2022 a 2. 9. 2022, k nimž se osoba zúčastněná jednotlivě vyjadřuje s tím, že z jejich obsahu nelze dovodit její seznámení se s obsahem územního rozhodnutí. I z dopisu ze dne 15. 9. 2022 vyplývá, že osoba zúčastněná byla s umístěním stavby plynovodu obeznámena jen v základních rysech, avšak s vlastním obsahem územního rozhodnutí seznámena nebyla. Komunikace mezi osobou zúčastněnou a žalobkyní se týkala zřizování věcných břemen, nicméně v otázce trasování plynovodu a jiných souvisejících skutečnostech byla vedena jen obecná diskuse. Prokazatelné seznámení s obsahem územního rozhodnutí nelze dovozovat ani z průběhu ústního jednání konaného dne 27. 10. 2022 (*pozn. soudu: ve vyjádření osoby zúčastněné zjevně omylem uváděno datum 22. 10. 2022*) u stavebního úřadu, neboť zaměstnankyně osoby zúčastněné (paní L. P. a paní Mgr. M. V.), které byly při tomto jednání přítomny, se mohly při nejlepší vůli dozvědět maximálně to, že územní rozhodnutí bylo vydáno a v jaké věci, z toho však nelze postavit najisto, zda osoba zúčastněná byla s obsahem územního rozhodnutí *prokazatelně seznámena*. To totiž zahrnuje detailní znalost rozhodnutí včetně jeho odůvodnění, nikoliv jen povědomí o tom, že bylo rozhodnuto o umístění stavby plynovodu na dotčeném pozemku, k čemuž osoba zúčastněná odkazuje na závěry odborné literatury.
16. Osoba zúčastněná dále namítá, že si žalobce nesprávně vykládá § 84 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení totiž neupravuje, jakým způsobem se může s nedoručenou písemností seznámit právnická osoba, ani nepočítá s konceptem přičitatelnosti jednání jednotlivých

fyzických osob, resp. zaměstnanců účastníka, který je právnickou osobou. Proto je namístě určit jednoznačná kritéria pro vymezení osob, jejichž jednání či opominutí může mít pro tuto právnickou osobu důsledky v podobě seznámení se s určitou písemností. K tomu je nutno vyjít předně z § 30 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona, jímž je zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jehož § 21 písm. a) až d) obsahuje konkrétní výčet osob jednajících za právnickou osobu. Této okruhu osob se dovolává i § 21 odst. 1 správního řádu. Pro úřední styk je tedy procesně relevantní pouze jednání či opominutí zde zmiňovaných osob, a toto pravidlo je přenositelné i pro výklad § 84 odst. 2 správního řádu. Nicméně zaměstnankyně osoby zúčastněné, jímž žalobce adresoval soubor obsahující stejnopis územního rozhodnutí, stojí mimo zmíněný okruh relevantních osob oprávněných činit úkony a přijímat písemnosti jménem právnické osoby. Soubor obsahující stejnopis územního rozhodnutí byl navíc těmto zaměstnankyním zasílán prostým e-mailem, tedy nezaručenou formou elektronické komunikace, navíc obsahoval i další dokumenty. Nadto jej odesílal sám žalobce, který má z podstaty věci protichůdné zájmy, proto jej *a priori* nelze považovat za důvěryhodný zdroj pro seznámení s územním rozhodnutím tzv. „krátkou cestou“. Osoba zúčastněná přitom považuje za absurdní, aby právnické osoby průběžně monitorovaly veškerou korespondenci všech svých zaměstnanců, takový požadavek je reálně nemožný a nesplnitelný, a v konečném důsledku by zpochybňoval důvodnost fungování datových schránek.

17. Dle osoby zúčastněné nelze § 84 odst. 2 správního řádu vykládat extenzivně, jak se domáhá žalobce, nýbrž restriktivně. Zde formulovaný požadavek *prokazatelně seznámil* cílí pouze na nesporné situace, jako je například nahlížení do spisu, nesprávně zvolená forma doručování, nebo přímé doručení zastoupenému účastníkovi. Tedy na situace, kdy daný účastník nemohl utrpět újmu na svých právech. O takový případ však v projednávané věci nejde, osoba zúčastněná by naopak „přišla o instanci“ i o reálnou možnost účastnit se územního řízení na prvním stupni. Není proto možné, aby se důsledků § 84 odst. 2 správního řádu dovolával žalobce, který má z podstaty věci protichůdné zájmy než osoba zúčastněná coby opomenutý účastník. Rovněž není možné, aby se žalobce dovolával dobré víry v územní rozhodnutí, neboť mu muselo být po celou dobu zřejmé, že s osobou zúčastněnou nebylo jednáno jako s účastníkem územního řízení, tedy došlo k flagrantním procesním vadám, z nichž nemůže žalobci vzniknout právo.
18. Osoba zúčastněná konečně namítá, že žalobce otázku oznamování rozhodnutí a souvisejících důsledků § 84 odst. 2 správního řádu ani náznakem neuváděl v průběhu odvolacího řízení. Není proto namístě, aby žalovaný musel jen s poukazem na zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu aktivně zjišťovat a došetřovat všechny myslitelné okolnosti, které ze zmiňovaného ustanovení plynou.

V. Další vyjádření účastníků

19. Žalobce zareagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které rozporuje názor žalovaného, že by územní rozhodnutí dosud nenabylo právní moci, k čemuž odkazuje na svou žalobní argumentaci. Připomíná, že v průběhu odvolacího řízení nebyl v pozici odvolatele, proto nebylo jeho povinností cokoliv tvrdit k podanému odvolání ohledně okamžiku nabytí právní moci územního rozhodnutí. Ostatně ani osoba zúčastněná ve svém odvolání netvrdila, že by územní rozhodnutí nenabylo právní moci, namítala pouze jeho nedoručení. To však žalobce nijak nepopírá, s domnělou nepravomocností přišel poprvé až žalovaný. Jelikož tímto došlo k zásahu do dobré víry žalobcem, bylo povinností žalovaného zkoumat,

zda se osoba zúčastněná s územním rozhodnutím neseznámila již postupem dle § 84 odst. 2 správního řádu. K tvrzení žalovaného o nedostatku oprávnění zaměstnankyň osoby zúčastněné za ni jednat se žalobce vyjadřuje shodně jako v navazující replice k vyjádření osoby zúčastněné (viz níže).

20. Žalobce zareagoval replikou rovněž na vyjádření osoby zúčastněné. Předně nesouhlasí s jejím tvrzením o opožděnosti žaloby, neboť napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 1. 8. 2023 a k podání žaloby došlo dne 28. 8. 2023. Rovněž nesouhlasí s tím, že by se osoba zúčastněná nemohla na základě doložených e-mailů ze dne 6. 5. 2022 a ze dne 2. 9. 2022 prokazatelně seznámit s obsahem územního rozhodnutí. Poukazuje přitom na dopis osoby zúčastněné ze dne 15. 9. 2022 a na průběh ústního jednání ze dne 27. 10. 2022, z nichž lze rovněž dovodit seznámení osoby zúčastněné s obsahem územního rozhodnutí. Žalobce dále nesouhlasí s argumentací osoby zúčastněné o nedostatečném oprávnění jejich zaměstnankyň (paní L. P. a paní Mgr. N. V.), v této souvislosti poukazuje na zastupování právnických osob jejich zaměstnanci v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo k jejich funkci ve smyslu § 166 odst. 2 věty druhé zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Z internetových stránek osoby zúčastněné přitom vyplývá, že její zaměstnankyně paní L. P. je vedoucí přístavu Mělník, o čemž svědčí i její e-mailový podpis. S ohledem na toto postavení zmiňované zaměstnankyně bylo možné usuzovat na přičitatelnost jejího jednání osobě zúčastněné ve vztahu k provozním, majetkoprávním a dalším záležitostem přístavu Mělník. Jmenovaná rovněž s žalobcem vyjednávala o podmínkách případné smlouvy o zřízení věcného břemene, rovněž zastupovala osobu zúčastněnou na ústním jednání dne 27. 10. 2022, a konečně byla za osobu zúčastněnou přítomna na jednání konaném dne 25. 4. 2023 v souvislosti s řízením o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Z uvedeného je zřejmé, že paní L. P. vzhledem ke svému postavení vystupovala za osobu zúčastněnou na řízení. Jinak by tomu bylo tehdy, pokud by šlo o zaměstnankyni například na pozici referentky podatelny či osobní asistentky, zde se však jedná o vedoucí zaměstnankyni přístavu Mělník, která osobu zúčastněnou vždy zastupovala. Pokud se tedy s obsahem územního rozhodnutí seznámila paní L. P., nutně se s ním seznámila i osoba zúčastněná. K prokázání uvedeného žalobce navrhuje důkaz printscreen webových stránek osoby zúčastněné k datu 7. 11. 2023, náhledem na podpisy v e-mailových zprávách ze dne 6. 5. 2022 a ze dne 2. 9. 2022, pozvánkou k jednání ke stavebnímu úřadu ze dne 11. 10. 2022 a prezenční listinou z jednání ze dne 25. 4. 2023, případně též svědeckým výslechem L. P. a Mgr. N. V. K argumentaci osoby zúčastněné ohledně výkladu § 84 odst. 2 správního řádu žalobce uvádí, že žádný extenzivní výklad nezastává, pouze toto ustanovení aplikuje na danou věc, kdy byl v dobré víře ohledně právní moci územního rozhodnutí. Není přitom jeho povinností kontrolovat, zda s ním byli obeznámeni všichni vlastníci dotčených pozemků, naopak on sám ve své žádosti o vydání územního rozhodnutí označil i dotčený pozemek ve vlastnictví osoby zúčastněné, tudíž sám nijak nepochybil. Za absurdní považuje argumentaci osoby zúčastněné ohledně protichůdnosti zájmů, neboť v době, kdy osobě zúčastněné zasílal zmiňované e-mailové zprávy, s ní vyjednával o zřízení věcného břemene, tudíž se v dané situaci vůbec nejednalo o strany sporu. Žalobci proto není zřejmé, proč by zasílání stejnopisu územního rozhodnutí z jeho strany v rámci e-mailů mělo být *a priori* hodnoceno jako nedůvěryhodný zdroj. Ostatně i komentářová literatura výslovně uvádí možnost seznámení s obsahem rozhodnutí tak, že jej doručí jiný účastník. Podle § 84 odst. 2 správního řádu přitom nejde primárně o způsob doručení, ale o to, zda se osoba zúčastněná seznámila s jeho obsahem. Ostatně sama osoba zúčastněná ani ve svém vyjádření neuvádí, že by se s obsahem územního rozhodnutí

neseznámila předtím, než jí bylo řádně doručeno stavebním úřadem. S ohledem na uvedené žalobce setrvává na důvodnosti své žaloby.

21. Soud nařídil ve věci jednání, při němž žalobce a osoba zúčastněná setrvali na svých stanoviscích a shrnuli podstatné argumentační body. Žalovaný se jednání nezúčastnil.

VI. Posouzení včasnosti a dalších procesních podmínek

22. Před vlastním posouzením věci soud musel prověřit, zda byla žaloba podána včas a zda je přípustná.
23. Ze strany osoby zúčastněné byla včasnost žaloby zpochybněna s poukazem na § 2 odst. 2 věty první liniového zákona, podle něhož se lhůta k podání správní žaloby proti rozhodnutím vydaných v řízeních podle tohoto zákona zkracují na polovinu. Stavba plynovodu, ve vztahu k níž bylo vydáno napadené rozhodnutí, je přitom stavbou povolovanou v režimu liniového zákona [konkrétně jde o stavbu energetické infrastruktury dle 4 odst. 1 písm. g) tohoto zákona], proto soud dává osobě zúčastněné zapravdu potud, že v projednávané věci je nutno obecnou dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. zkrátit na polovinu. Lhůta pro podání žaloby tedy skutečně činí pouze jeden měsíc od doby, kdy žalobci bylo doručeno písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí. Jak soud ověřil ze správního spisu, dle zažurnalizované doručky z datové zprávy bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 8. 8. 2023. K podání žaloby došlo dne 28. 8. 2023, zkrácená jednoměsíční lhůta byla tudíž dodržena a žaloba je proto včasná.
24. Soud se dále zabýval tím, zda je žaloba přípustná. Napadeným rozhodnutím totiž došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Konstantní judikatura přitom vychází z toho, že rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo k odvolání účastníka řízení zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nezakládá, nemění ani závazně neurčuje práva a povinnosti řízení, a proto žaloba proti takovému rozhodnutí není přípustná (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017 – 28, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014 – 34, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 As 23/2015 – 49, nebo ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 – 219). Nelze však přehlédnout, že zmiňovaná judikatura cílila výhradně na situace, kdy zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu nebylo konečné a kdy se předpokládalo, že řízení bude dál před správním orgánem prvního stupně pokračovat, tedy na případy postupů podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. V nyní posuzované věci je však situace odlišná, neboť žalovaný spolu se zrušením prvostupňového rozhodnutí rozhodl současně i o zastavení řízení, tedy rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, čímž vyloučil možnost dalšího pokračování (prvoinstančního) řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Z tohoto důvodu je třeba na napadené rozhodnutí nahlížet jako na rozhodnutí, jímž se závazně mění práva a povinnosti osob, a proto je žaloba proti němu přípustná.

V. Posouzení věci

25. Po ověření, že žaloba je včasná, přípustná a byla podána osobou k tomu oprávněnou, přistoupil k věcnému posouzení napadeného rozhodnutí, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.).

26. Soud při jednání doplnil dokazování URL záznamy e-mailových komunikací mezi zaměstnanci žalobce a osobou zúčastněnou, dopisem osoby zúčastněné ze dne 15. 9. 2022, žalobcem předloženým printscreenem (snímkem obrazovky) webových stránek osoby zúčastněné k datu 7. 11. 2023, a náhledem na tyto webové stránky v průběhu jednání (ke konkrétním skutkovým zjištěním plynoucím z těchto důkazů viz odst. [42] až [44] níže).
27. Žaloba je důvodná.

Předmět řízení a rozsah odvolacího přezkumu

28. Soud se neztotožnil s žalobním bodem, v němž je namítáno, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení překročil rámec předmětu řízení, jímž byla pouze otázka prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí.
29. Soud přisvědčuje žalobci potud, že řízení o prodloužení doby platnosti není „novým“ územním řízením, ani pokračováním původního územního řízení, a proto se v něm již znovu nezkoumají ty otázky, o kterých bylo rozhodnuto již v minulosti v rámci umisťování stavby, ale pouze se zkoumá, zda se podmínky v území během uplynulé doby nezměnily tak, že již neodpovídají původnímu územnímu rozhodnutí (srov. žalobcem odkazované rozsudky NSS ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017 – 28, ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014 – 43 či ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 113/2020 – 23, dále též např. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 As 232/2015 – 46, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 9 As 9/2020 – 17, odst. [24], či ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 As 81/2022 – 32, odst. [18]).
30. Zároveň však nelze přehlédnout, že odkazovaná judikatura shodně dovozuje, že původní územní rozhodnutí, o jehož další platnosti se rozhoduje, musí být zároveň *pravomocné*, neboť právě od okamžiku právní moci nastupují účinky předvídané § 93 odst. 3 stavebního zákona. Například v žalobcem odkazovaném rozsudku NSS 7 As 111/2014 – 43 bylo explicitně uvedeno, že „v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo **pravomocně rozhodnuto**, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a **pravomocného územního rozhodnutí**. Nejedná se tedy o opakované územní řízení. K tomu srv. např. Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, komentář k § 93 odst. 3, kde se uvádí, že „Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 StavZ je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a **pravomocného územního rozhodnutí** za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím“ (zdůraznění zde i dále v textu doplňováno zdejším soudem). Stejně tak v žalobcem odkazovaném rozhodnutí NSS 6 As 74/2017 – 28 odst. [8] bylo konstatováno, že v řízení o prodloužení doby platnosti se nezkoumají „znovu ty otázky, o kterých stavební úřad již v minulosti v rámci umisťování stavby **pravomocně rozhodl**, zejména se automaticky neprovádí nové posouzení vlivů stavby na životní prostředí“ (srov. též zcela identicky znějící NSS 9 As 9/2020 – 17, odst. [24]).
31. Z výše uvedeného je zřejmé, že právní moc původního rozhodnutí je nezbytnou podmínkou k tomu, aby vůbec mohlo být uvažováno o prodloužení jeho platnosti. Jde tedy o jednu z prvotních věcí, které si v řízení o prodloužení doby platnosti podle § 93 odst. 3 stavebního zákona musí správní orgán dostatečně vyjasnit, a to bez ohledu na upozornění žadatele či jiného účastníka. Ve vztahu k nyní posuzované věci proto žalovaný nijak nepochybil, pokud při odvolacím přezkumu v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti územního

rozhodnutí z vlastní iniciativy zkoumal, zda dané územní rozhodnutí nabylo též právní moci či nikoliv. Zkoumání otázky nabytí právní moci územního rozhodnutí tedy nepředstavovalo překročení předmětu řízení, ale naopak jeho naplnění. Žalovaný se touto otázkou nejenže zabývat mohl, ale dokonce měl. Z tohoto hlediska byl jeho postup správný.

Právní moc rozhodnutí při opomenutí účastníka

32. Přestože se žalovaný důvodně zabýval posouzením otázky právní moci územního rozhodnutí, tak to neznamená, že tuto otázku vyhodnotil správně. Právě proti tomu směřuje klíčový žalobní bod, v němž je namítáno, že při posuzování okamžiku nabytí právní moci žalovaný nevzal v úvahu důsledek plynoucí z § 84 odst. 2 správního řádu.
33. Podle § 84 odst. 2 správního řádu „[n]eoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2.“ Podle § 83 odst. 2 správního řádu „[v] případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí“.
34. V nyní posuzované věci přitom není sporné, že osoba zúčastněná byla opomenuta jako účastník územního řízení a že jí ze strany stavebního úřadu nebylo územní rozhodnutí řádně doručeno. Rovněž není sporné, že osobě zúčastněné svědčilo v územním řízení postavení tzv. hlavního účastníka ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu [ve vazbě na § 85 odst. 2 písm. a) a § 87 odst. 1 věty poslední stavebního zákona]. Jádrem sporu je předně otázka, zda i navzdory zmiňovaným procesním vadám původního územního řízení lze na danou věc vůbec aplikovat institut fikce doručení dle § 84 odst. 2 správního řádu. Pakliže ano, pak vyvstává další sporná otázka, a to zda byla splněna klíčová podmínka pro aktivaci předmětného ustanovení, tedy zda byla osoba zúčastněná s (oficiálně nedoručeným) územním rozhodnutím *prokazatelně seznámena*. V případě kladné odpovědi na obě uvedené otázky by totiž vůči osobě zúčastněné nastaly právní účinky § 84 odst. 2 správního řádu, resp. zde odkazovaného § 83 odst. 2 správního řádu a v něm stanoveného počátku běhu subjektivní lhůty 90 dnů k podání dodatečného odvolání, a v takovém případě by právní závěr žalovaného o nepravomocnosti územního rozhodnutí – a tím pádem i o nemožnosti rozhodnout o prodloužení jeho platnosti – nemohl obstát.
35. Nejprve je tedy třeba vyjasnit, na které situace se aplikuje § 84 odst. 2 správního řádu:
36. NSS v rozsudku ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007 – 48, vyložil, že „je třeba vnímat ustanovení § 84 nového správního řádu jako výslovnou vůli zákonodárce umožnit opomenutému účastníku řízení podat odvolání proti správnímu rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno. Toto ustanovení je přitom nutno vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, **ale i na případy, kdy potenciální účastník o správním řízení vůbec nevěděl, neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo**“ (zdůraznění zde i dále v textu doplněno zdejším soudem). Jde tedy o situaci, kdy účastník řízení splnil podmínky účastenství v konkrétním případě a příslušný správní orgán jej v řízení skutečně opomenul (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 5 As 6/2009 – 94). Jak dále vyložil NSS v rozsudku ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 As 131/2013 – 53, „[u]stanovení § 84 odst. 1 spr. ř. je **reakcí zákonodárce na problematické situace, kdy správní orgán opomene oznámit některým účastníkům řízení rozhodnutí, přičemž toto opomenutí má vážné následky pro účastníky, kteří mohli i řadu let žít v domněnání, že svá práva vykonávají či povinnosti plní na základě pravomocného rozhodnutí. V tomto ustanovení**

je určitá nejistota účastníků řízení zmírněna zavedením objektivní a subjektivní lhůty pro podání odvolání opomenutým účastníkem.“ Tyto závěry převzala i navazující judikatura (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 10 As 21/2017 – 83, a ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 135/2014 – 30, nebo rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 61 A 6/2022 – 56), jež shodně potvrdila, že § 84 odst. 2 správního řádu představuje řešení pro střet zájmu na ochranu právní jistoty ve vydané rozhodnutí na straně jedné a zájmu na přezkum takového rozhodnutí na straně druhé, přičemž po uplynutí lhůty uvedené v tomto ustanovení dostává přednost zájem na ochranu právní jistoty. Uvedený judikatorní výklad byl opakovaně vyhodnocen i jako ústavně souladný (srov. usnesení Ústavního soudu dne 29. 3. 2022, sp. zn. I. ÚS 811/22 ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2873/21, nebo ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. I. ÚS 3829/16).

37. S ohledem na uvedené soud nemůže souhlasit s názorem žalovaného a osoby zúčastněné, že by pochybení spočívající v nepřibrání osoby zúčastněné jako účastníka územního řízení znemožňovalo aplikovat § 84 odst. 2 správního řádu. Dle soudu je nyní posuzovaná věc naopak zcela typickou situací předvídanou ve shora citované judikatuře, tj. jde o případ, kdy potenciální účastník (zde osoba zúčastněná) určitého správního řízení (zde územního řízení) o něm v době jeho probíhání vůbec nevěděl a neparticipoval na něm, a proto mu nebylo konečné rozhodnutí (zde územní rozhodnutí) řádně oznámeno.
38. Vylučoval-li žalovaný aplikaci § 84 správního řádu s odkazem na závěry rozsudku RS NSS 2 As 25/2007, pak si jej vyložil zcela nesprávně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž z odkazovaného rozsudku citována pouze tato věta: *„Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje.“* Se závěrečnou pasáží žalovaným citovaného odstavce odkazovaného RS NSS 2 As 25/2007 však zjevně nebylo příliš pečlivě pracováno, neboť hned v bezprostředně navazujících větách se uvádí: *„Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí - neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) - ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“* Citovaná pasáž představuje závěrečné shrnutí předmětného RS NSS 2 As 25/2007, jenž se jinak obsáhle věnuje důsledkům opomenutí účastníka a od toho se odvíjející problematice oznamování rozhodnutí, přičemž vymezuje různé typy procesních situací a v návaznosti na to konkrétní podmínky, které musejí být naplněny, aby nastala fikce doručení a aby opomenutí účastníka mohlo

představovat zhojitelnou vadu bez vlivu na nastalou právní moc rozhodnutí. Nosný závěr rozsudku RS NSS 2 As 25/2007 je tedy zcela opačný, než jak dovodil žalovaný, který z něj v napadeném rozhodnutí citoval pouze jedinou větu vytrženou z kontextu. Pouze pro úplnost soud uvádí, že předmětný výklad byl podán jak ve vztahu k současnému správnímu řádu, tak i ve vztahu ke starému správnímu řádu (zákonu č. 71/1967), s tím, že obě úpravy byly srovnávány. Nelze proto zcela přisvědčit žalobci, že by nosné závěry RS NSS 2 As 25/2007 nebyly na nyní posuzovanou věc vůbec aplikovatelné, podstatné však je, že jsou aplikovatelné přesně s opačným výsledkem, než dovodil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

39. Soud dále nemůže souhlasit s argumentací žalovaného a osoby zúčastněné, že nepřednesení otázky aplikace § 84 správního řádu již v průběhu odvolacího řízení brání jejímu uplatnění v žalobě. Za prvé, řízení před správním soudem není pokračováním řízení před správními orgány, možnost uplatnit žalobní bod není bezpodmínečně vázána na předchozí uplatnění námitek totožného obsahu ve správním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62, nebo rozsudky NSS ze dne 6. 3. 2013, č. j. 1 As 155/2012 – 141, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 62/2019 – 86, odst. [22]). Za druhé, otázka (ne)nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí je otázkou právní, kterou byl žalovaný povinen vypořádat bez ohledu na míru aktivity účastníků odvolacího řízení. Měli-li snad žalovaný a osoba zúčastněná na mysli koncentraci odvolacího řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, pak toto ustanovení se vztahuje pouze na námitek obsahující skutkové novoty, nikoliv však na námitek směřující do právního posouzení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 48 A 118/2016-200, č. 3902/2019 Sb. NSS, odst. 33 a 39, nebo ze dne 14. 10. 2021 č. j. 51 A 11/2020 - 142, odst. [26] až [38], potvrzen rozsudkem NSS ze dne 21. 11. 2022, č. j. 4 As 393/2021 - 119). A konečně za třetí, jak správně poznamenal žalobce, v dané věci nepodával odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí on, nýbrž osoba zúčastněná, která také vymezila předmět odvolacího přezkumu. Otázka (ne)nabytí právní moci územního rozhodnutí přitom vůbec nebyla předmětem jejich odvolacích námitek, poprvé tuto otázku otevřel až žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce se k proto k dané otázce těžko mohl vyjadřovat již v průběhu odvolacího řízení.
40. Lze-li na nyní posuzovanou věc aplikovat § 84 správního řádu, je třeba dále zkoumat naplnění hypotézy odst. 2 tohoto ustanovení, tj. že „[n]eoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil“. Pojem *prokazatelně seznámil* je třeba chápat jako bez důvodných pochybností zjištěnou okolnost nasvědčující tomu, že nedoručené rozhodnutí se jiným způsobem dostalo do faktické dispozice účastníka, který měl díky tomu objektivně možnost seznámit se s jeho obsahem stejně, jako kdyby došlo k řádnému procesnímu doručení. Jak konstatoval již citovaný RS NSS 2 As 25/2007, nedostatek formálního oznámení nemůže zvrátit právní moc rozhodnutí, „*jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.)*“. V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí - neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) - *ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá*

tomu, kdo byl opomenut.“ Závěr, že stěžejní je faktické seznámení opomenutého účastníka, k němuž může dojít i prostřednictvím jiné osoby, potvrzuje i žalobcem odkazovaná komentářová literatura (IN: Potěšil, L. a kol. *Správní řád. 2. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 475“).

41. Soud proto zkoumal, zda byla osoba zúčastněná s územním rozhodnutím *prokazatelně seznámena* jiným způsobem, a případně jaké datum by v tomto směru šlo určit jako nejpozdější den o nabytí potřebných vědomostí o obsahu tohoto rozhodnutí. Soud přitom vyšel z obsahu správního spisu a z doplňujícího dokazování, z nichž učinil následující skutková zjištění:
42. Z důkazu URL záznamem e-mailové komunikace mezi zaměstnanci žalobce a osoby zúčastněné soud zjistil, že dne 6. 5. 2022 zaměstnanec žalobce K. S. odeslal z e-mailové adresy x@x.cz na e-mailovou adresu zaměstnankyně osoby zúčastněné L. P. y1@y.cz zprávu, která obsahovala jednak text „Dobrý den, Dle dohody vám posílám slíbené vyjádření včetně územního rozhodnutí [sic!] společně s návrhem smlouvy.“, a dále 11 příloh tvořených soubory ve formátu pdf, docx a png, mezi nimiž byl i soubor s názvem *sděleníNMP.pdf*, po jehož „rozkliknutí“ (které soud demonstrativně provedl v rámci dokazování během jednání) se zobrazuje pdf dokument obsahující scan opisu územního rozhodnutí včetně opisu sdělení stavebního úřadu ze dne 9. 8. 2021 informující o nabytí právní moci. Jak lze dále vyčíst z předchozího komunikačního vlákna (tj. ze starších zpráv předcházejících e-mailu odeslanému dne 6. 5. 2022), mezi zaměstnanci žalobce K. S. a P. V. a zaměstnankyní osoby zúčastněné L. P. probíhala v období srpen 2021 až květen 2022 aktivní komunikace ohledně způsobu umístění přeložky plynovodu. Soud konstatuje, že z uvedeného má za prokázané, že ke dni 6. 5. 2022 se opis územního rozhodnutí dostal do sféry vlivu paní L. P., zaměstnankyně osoby zúčastněné.
43. Z URL záznamu e-mailové komunikace soud dále zjistil, že dne 2. 9. 2022 zaměstnanec žalobce K. S. odeslal z e-mailové adresy x@x.cz na e-mailovou adresu zaměstnankyně osoby zúčastněné Mgr. N. V. y2@y.cz zprávu, jejímž obsahem byla přeposlaná komunikace mezi K. S. a L. P. ze dne 6. 5. 2022 reprodukováná v předchozím odstavci, a to včetně všech příloh, mezi nimiž je shora zmiňovaný soubor *sděleníNMP.pdf* obsahující scan opisu územního rozhodnutí. Soud konstatuje, že z uvedeného má za prokázané, že ke dni 2. 9. 2022 se opis územního rozhodnutí dostal též do sféry vlivu paní Mgr. N. V., další zaměstnankyně osoby zúčastněné.
44. Na tomto místě soud připomíná, že osoba zúčastněná výslovně nerozporovala, že by její zaměstnankyně L. P. a Mgr. N. V. obdržely od žalobce e-mailové zprávy s přílohou obsahující mj. i soubor s opisem územního rozhodnutí. Sporovala však to, že doručení prostého e-mailu řadovým zaměstnankyním mohlo mít za následek právní účinky oznámení rozhodnutí vůči ní coby právnické osobě, a to jednak z důvodu odesílání komunikace neověřenou elektronickou zprávou, a dále z důvodu nedostatečného oprávnění obou zaměstnankyň přijímat jménem osoby zúčastněné písemnosti. Soud však oba tyto důvody považuje za liché. Pokud jde o namítaný způsob zaslání prostým e-mailem, tak jak již bylo vysvětleno (viz odst. [40] výše), z hlediska nástupu účinků § 84 odst. 2 správního řádu je rozhodující prokázání *faktického* seznámení, proto není podstatné, že opis územního rozhodnutí byl poskytnut toliko jako scan ve formátu pdf souboru odeslaného prostým e-mailem. Pokud jde o namítaný nedostatek oprávnění zaměstnankyň, tak ze záznamu e-mailové komunikace z období srpen 2021 až květen 2022 (viz odst. [42] výše) vyplývá, že paní L. P. ve svých e-mailech používala vygenerovaný podpis s dodatkem *Vedoucí přístavu*

Mělník. Toto označení pracovního zařazení je ve vztahu k paní L. P. uváděno i na webových stránkách osoby zúčastněné [www. https://www.ceskepristavy.cz/](http://www.ceskepristavy.cz/) v sekci *kontakty* a podsekci *přístav Mělník*, jak soud ověřil jednak náhledem na tyto webové stránky během jednání, tak i náhledem printscreenů (snímků obrazovky) těchto stránek pořízených k datu 7. 11. 2023 (připojených žalobcem v rámci repliky). S ohledem na uvedené nelze jinak než přisvědčit argumentu žalobce, že přinejmenším paní L. P. se v rozhodném období veřejnosti jevila jako zaměstnankyně zastupující právnickou osobou ve smyslu § 166 odst. 1 občanského zákoníku, tedy jako zaměstnankyně zastupující osobu zúčastněnou v rozsahu týkajícím se její organizační složky (přístavu Mělník), kde je zařazena jako vedoucí pracovnice. Nelze proto přijmout argument osoby zúčastněné, že by faktické doručování dokumentů uvedené zaměstnankyni nemohlo vyvolat žádné právní důsledky na straně osoby zúčastněné. Tím spíš za situace, kdy zmiňovaná zaměstnankyně v období srpna 2021 komunikovala se zaměstnanci žalobce ohledně realizace umístění přípojky, čímž se jen umocňuje její pověření jednat v rozsahu příslušné organizační složky právnické osoby – přístavu Mělník.

45. Skutečnost, že opis e-mailem zaslaného územního rozhodnutí neskončil pouze u příslušné zaměstnankyně, ale zjevně byl postoupen dál do organizační struktury osoby zúčastněné, prokazuje její dopis ze dne 15. 9. 2022, který podepsal předseda představenstva pan Ing. M. Č. Z obsahu tohoto dopisu soud zjistil, že jde o odpověď osoby zúčastněné adresované žalobci, jejímž obsahem je především vysvětlení důvodů, proč nelze přistoupit na dohodu o zřízení věcného břemene k dotčenému pozemku z důvodu nevhodnosti trasy stavby plynovodu, přičemž zde zazněla mj. i tato věta: *„Tyto zájmy měly být náležitě posouzeny v rámci územního řízení, což však bohužel znemožnil nezákonný postup stavebního úřadu. Nadto se domníváme, že trasa, v níž byla stavba v rámci územního řízení umístěna [sic] se odchyluje od účinného územního plánu města Mělník ve znění jeho změny č. 16.“* Z citované věty dle soudu vyplývá, že v době sepsávání předmětného dopisu byla osoba zúčastněná schopna polemizovat s podmínkami územního rozhodnutí, což by bylo sotva možné, pokud by současně nebyla seznámena s jeho obsahem. Navíc tak činila prostřednictvím člena svého statutárního orgánu (předsedy představenstva), tedy osobou s oprávněním jednat za právnickou osobu v plném rozsahu. Jinak řečeno, osoba zúčastněná uvedeným dopisem ze dne 15. 9. 2022 nepřímou vyjevila, že v rámci jejího vnitřního fungování se informace poskytnutá vedoucí zaměstnankyni (paní L. P.) dostala až ke statutárnímu orgánu (předsedovi představenstva panu Ing. M. Č.). Neobstojí proto její argumentace, že by se písemnost obsahující opis územního rozhodnutí nedostala k okruhu relevantních osob oprávněných činit za osobu zúčastněnou úkony či přijímat písemnosti. E-mail obsahující předmětnou informaci byl v rámci interního fungování osoby zúčastněné zjevně vyhodnocen jako významný, naopak se zjevně nejednalo o žádný „rutinní e-mail“, jakých jsou řadovým zaměstnancům denně zasílány desítky. Osoba zúčastněná má samozřejmě pravdu v tom, že by bylo absurdní monitorovat e-mailovou korespondenci každého jejího zaměstnance, současně se však zcela mylně domnívá, že by jí něco takového bylo jakkoli přičítáno k tíži.
46. Další skutečností, která v kontextu shora uvedeného potvrzuje faktické seznámení osoby zúčastněné s územním rozhodnutím, je ústní jednání konané dne 27. 10. 2022 u stavebního úřadu. Jak plyne ze správního spisu, o tomto jednání byl sepsán protokol č. j. MUME-8901/VYS/22/PAPR, v němž je zaznamenáno, že při jednání vedeném Pavlem Průchou ze stavebního úřadu byli přítomni T. J., F. K., K. S a JUDr. V. L. za žalobce, a dále L. P. a Mgr. N. V. za osobu zúčastněnou, přičemž vlastní průběh jednání je v předmětném protokolu

popsán následovně: „Bylo konstatováno, že bylo vydáno územní rozhodnutí pro stavbu „REKO VTL DN 15 – Mělník-most“ ze dne 29. 6. 2021 [sic!]. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 7. 2021. Do současné doby nedošlo mezi investorem a stavebníkem k dohodě o zřízení věcného břemene na dotčený pozemek parc. č. XA v k. ú. Mělník. Mezi zúčastněnými stranami při jednání došlo k dohodě, že stavebník Českým přístavům doručí informace týkající se technického řešení, problematiky ochranných a bezpečnostních pásem, informace týkající se technických požadavků na umístování zařízení.“, následují vlastnoruční podpisy přítomných osob. Dle soudu je z uvedeného zřejmé, že územní rozhodnutí bylo středobodem předmětného ústního jednání. Nelze si proto dost dobře představit, že by osoby přítomné při tomto jednání nevěděly, co je podstatou tam diskutovaného územního rozhodnutí. Jak navíc přílehavě argumentoval žalobce, pokud by zaměstnankyně osoby zúčastněné skutečně netušily, co je obsahem na jednání probíraného územního rozhodnutí, pak by působilo zvláště, že by si nevyžádaly předání jeho opisu, resp. že by o tom nebyl ve zmiňovaném protokolu z jednání žádný záznam.

47. Jak dále vyplývá ze správního spisu, o konání předmětného ústního jednání byli žalobce a osoba zúčastněná vyrozuměni přípisem stavebního úřadu ze dne 11. 10. 2022, č. j. MUME-8402/VYS/22/PAPR, nadepsaného jako *Pozvánka k jednání*, který jim doručován do datových schránek a z jehož obsahu vyplývá, že stavební úřad svolával jednání právě za účelem projednání záležitosti související s tím, že osoba zúčastněná nebyla přizvána jako účastník územního řízení, z něhož vzešlo územní rozhodnutí umísťující na jím vlastněném dotčeném pozemku stavbu plynovodu. Ve světle zmiňovaného přípisu se jeví jako zcela logické, že na ústní jednání ke stavebnímu úřadu vyslala právě své zaměstnankyně L. P. a Mgr. N. V., do jejichž e-mailových schránek byl opis územního rozhodnutí zaslán. Tím spíš v kontextu obsahu shora specifikovaného dopisu ze dne 15. 9. 2022, v němž osoba zúčastněná dala prostřednictvím svého statutárního orgánu jednoznačně najevo, že si je existence územního rozhodnutí vědoma. Naopak, pokud by osoba zúčastněná o územním rozhodnutí skutečně nevěděla, pak by veškeré její kroky činěné v souvislosti s účastí na jednání dne 27. 10. 2022 zcela postrádaly logiku.
48. Soud tedy shrnuje, že záznamy e-mailových zpráv ze dne 6. 5. 2022 a 2. 9. 2022, dopis osoby zúčastněné ze dne 15. 9. 2022, údaje o kontaktech na jejích webových stránkách a část správního spisu dokumentující předvolání a průběh ústního jednání ze dne 27. 10. 2022 představují ve svém souhrnu ucelený důkazní řetězec, z něhož plyne skutkový závěr, že osoba zúčastněná byla s územním rozhodnutím fakticky seznámena, a to natolik, že měla objektivně k dispozici jeho obsah. Faktická informační hodnota takového seznámení přitom nebyla kvalitativně odlišná od případného řádného doručení. Za nejzazší okamžik, kdy osoba zúčastněná musela být v uvedeném rozsahu s obsahem územního rozhodnutí již prokazatelně fakticky seznámena, soud shodně s žalobcem považuje právě datum 27. 10. 2022, tedy den konání ústního jednání. Přestože osobě zúčastněné musel být obsah územního rozhodnutí zjevně znám již dříve (např. v období doručení e-mailů s příslušnou přílohou zaměstnankyním), tak datum ústního jednání 27. 10. 2022 lze s ohledem na shora popsany průběh událostí bezpečně považovat za „nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti“ ve smyslu shora citovaného RS NSS 2 As 25/2007 (srov. odst. [41] a [43] výše).
49. Toto nejpozdější datum nabytí potřebných vědomostí o územním rozhodnutí soud považuje za spolehlivě zjištěné již na základě shora reprodukováných listinných a elektronických důkazů ve spojení s obsahem správního spisu. Z tohoto důvodu neshledává za nutné

provádět další doplňující dokazování, a proto již nepřistoupil k žalobcem navrženému svědeckému výslechu zaměstnankyň L. P. a Mgr. N. V., jejichž oprávnění vůči osobě zúčastněné lze mít pro účely nyní posuzované věci za dostatečně vyjasněné.

50. Jestliže lze den konání ústního jednání (27. 10. 2022) považovat za nejpozdější den, kdy osoba zúčastněná již musela nabýt potřebné vědomosti o obsahu územního rozhodnutí, pak se vůči ní nejpozději od uvedeného data uplatnila fikce doručení dle § 84 odst. 2 věty správního řádu. Čili se na ni od zmiňovaného data hledí, jakoby jí správní orgán doručil územní rozhodnutí s chybějícím poučením. V takovém případě nastoupily účinky dle § 83 odst. 2 věty správního řádu, podle něhož lze odvolání podat nejpozději do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. To znamená, že osobě zúčastněné nejpozději dne 27. 10. 2022 začala běžet „náhradní“ odvolací lhůta 90 dnů, jejíž poslední den připadl na 25. 1. 2023. Bylo tedy na osobě zúčastněné, aby nejpozději do uvedeného data odvolání podala. Ze správního spisu však nevyplývá, že by osoba zúčastněná do uvedeného data odvolání proti územnímu rozhodnutí podala. Učinila tak až dne 25. 8. 2023, a to v reakci na vydání napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vyslovil závěr o nenabytí právní moci. Nicméně v době vydání prvostupňového rozhodnutí (10. 5. 2023) dodatečná lhůta 90 dnů k podání odvolání proti územnímu rozhodnutí již uplynula, proto byl závěr žalovaného o nenabytí právní moci územního rozhodnutí chybný. Z téhož důvodu nemůže obstát navazující závěr žalovaného, že nebylo možno rozhodnout o prodloužení jeho platnosti. Zrušil-li tedy žalovaný právě z těchto důvodů prvostupňové rozhodnutí a rozhodl o zastavení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, učinil tak v rozporu se zákonem, a proto soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že žalovaný při rozhodování o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí sice správně zkoumal, zda nabylo právní moci či nikoliv, dospěl však k nesprávnému závěru, že k nabytí právní moci nedošlo. Vycházel totiž z chybného předpokladu, že vada územního řízení spočívající v opomenutí osoby zúčastněné jako účastníka automaticky představuje překážku k tomu, aby vydané územní rozhodnutí nabylo právní moci. Jak ale naznačoval již průběh řízení před stavebním úřadem a jak následně potvrdilo dokazování provedené při soudním jednání, osoba zúčastněná se obsahem územního rozhodnutí fakticky seznámila jinak, přičemž nejpozději při ústním jednání konaném dne 27. 10. 2022 jí musel být obsah územního rozhodnutí již prokazatelně znám. Nejpozději od data zmiňovaného ústního jednání proto v souladu s § 84 odst. 2 a § 83 odst. 2 správního řádu počala běžet dodatečná lhůta 90 dnů k podání odvolání proti územnímu rozhodnutí. Tato dodatečná lhůta však v době rozhodování o prodloužení platnosti územního rozhodnutí již uplynula, proto stavební úřad rozhodoval o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí za situace, kdy již bylo pravomocné. Žalovaný jej proto nemohl zrušit a zastavit řízení z důvodu, že vzhledem k absenci právní moci je rozhodování o prodloužení doby platnosti již bezpředmětné. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s., výrok I).
52. Zrušením napadeného rozhodnutí dochází k „obživnutí“ prvostupňového rozhodnutí a návratu do stadia odvolacího řízení. Žalovaný tedy v dalším řízení znovu projedná odvolání osoby zúčastněné proti prvostupňovému rozhodnutí, přitom je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), že územní rozhodnutí nabylo právní moci poté, co osobě zúčastněné uběhla náhradní lhůta 90 dnů k podání odvolání, přičemž počátek této

lhůty je třeba odvíjet nejpozději od data 27. 10. 2022, které lze považovat za nejzazší termín, kdy osoba zúčastněná již musela být s obsahem územního rozhodnutí prokazatelně seznámena. V tomto směru žalovaný zahrne mezi poklady pro své nové rozhodnutí i důkazy provedené zdejší soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.; viz odst. [43] až [45] výše). Žalovaný rovněž neopomene zohlednit uvedené poznatky v souvisejícím řízení o odvolání osoby zúčastněné proti územnímu rozhodnutí, které bylo podáno až teprve dne 25. 8. 2023, a to zejména pokud jde o posouzení včasnosti tohoto odvolání. Tím soud nijak nepředesílá, jak zda má být o odvolání rozhodnuto, nicméně již nebude možno přijmout závěr o bezpředmětnosti žádosti s poukazem na absenci právní moci, neboť územní rozhodnutí je již pravomocné.

53. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátkou ve výši 16 456 Kč. Výše odměny advokátky zahrnuje čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky a účast na jednání nepřesahujícím dvě hodiny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a dále náhradu hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 2 856 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
54. Osoba zúčastněná má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však soud osobě zúčastněné neuložil žádnou povinnost, a proto jí nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu